Geachte voorzitter

Vandaag wil ik aandacht vragen voor een vorm van dakloosheid die grotendeels onzichtbaar blijft, maar die wij als gemeente wél mede veroorzaken en dus ook kunnen voorkomen.

Tijdens de briefing van **9 december 2025 over de koers van de Wet maatschappelijke ondersteuning** werd duidelijk dat dakloosheid die voortkomt uit **niet-passende of onvoldoende zorg aan kwetsbare zorgvragers** niet apart wordt gemonitord. Dat betekent concreet dat mensen uit beeld raken op het moment dat zorg faalt — en pas weer zichtbaar worden als ze dakloos zijn.

Voorzitter,
dakloosheid ontstaat zelden plotseling. Het is vaak het eindpunt van een opeenstapeling van problemen: psychische kwetsbaarheid, verslaving, verstandelijke beperking, schulden, een gebrek aan netwerk. Juist voor deze inwoners is de Wmo bedoeld: om hen te ondersteunen zodat zij zelfstandig en waardig kunnen blijven wonen.

Maar wanneer zorg **te laat**, **te licht** of **niet passend** is, ontstaan er gaten in het systeem. Zorgaanbieders moeten werken met onvoldoende middelen, te hoge caseloads of onrealistische contractafspraken. De zorg verschraalt, terwijl de problematiek complexer wordt. En uiteindelijk verliest iemand zijn woning.

Wat mij zorgen baart, is dat we dit type dakloosheid niet structureel meenemen in onze cijfers en evaluaties. Wat je niet meet, stuur je niet bij. En wat je niet bijstuurt, blijft zich herhalen.

Voorzitter,
dit is geen onvermijdelijk probleem. Dit is **voorkombare dakloosheid**.

De gemeente heeft hierin een duidelijke verantwoordelijkheid. Niet alleen achteraf, wanneer iemand zich meldt bij de maatschappelijke opvang, maar juist **vooraf**:

- door **voldoende financiële middelen** beschikbaar te stellen binnen de Wmo;
- door zorgaanbieders in staat te stellen **kwalitatief goede, passende en continue zorg** te leveren;
- door vroegtijdige signalen van overbelasting, uitval of dreigend woningverlies serieus te nemen;
- en door dakloosheid als gevolg van falende of ontbrekende Wmo-zorg expliciet te **monitoren en te analyseren**.

Preventie is niet alleen menselijker, maar ook goedkoper. Elke euro die we besparen op passende zorg, betalen we later dubbel en dwars terug in crisiszorg, opvang, handhaving en menselijk leed.

Daarom roep ik het college en deze raad op om:

1. dakloosheid voortkomend uit Wmo-zorg expliciet op te nemen in monitoring en beleid;
2. preventie leidend te maken in de uitvoering van de Wmo;
3. en zorgaanbieders de ruimte en middelen te geven om te doen wat nodig is, in plaats van wat nog nét past binnen het budget.

Voorzitter,
een samenleving wordt niet afgerekend op haar beleidsnota's, maar op hoe zij omgaat met haar meest kwetsbare inwoners. Laten we voorkomen dat mensen pas meetellen wanneer zij hun dak al kwijt zijn.

Dank u wel.